

РЕШЕНИЕ

№ 13534

гр. София, 17.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10363** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 68 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. И. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] еп. 1, ап. 101, чрез адв. С., срещу Заповед № 3286з-2845/29.07.2024г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация рег. № 7462 от 13.06.2012г. по описа на 09 РУ – СДВР.

В жалбата се иска отмяна на заповедта като немотивирана и незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административнопроцесуалните и наказателнопроцесуалните правила. Жалбоподателят твърди, че е реабилитиран по право и че по отношение на него не е налице последваща информация за други осъждания. Обръща внимание, че от инкриминираното деяние са изминали повече от десет години. Иска от съда да отмени заповедта. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Постъпила е молба на 26.03.2025г. от пълномощника на жалбоподателя адв. С., с която се излага становище по същество и се претендират разноски по приложен списък.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ към МВР, чрез юрк. Р., счита, че не е налице основание за снемане на полицейската регистрация. Излага аргументи по съществото на спора в подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение Административен съд София – град, 63-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че административното производство е било образувано по подадено от жалбоподателя заявление, (вх. № 513000-27256/08.04.2024 г. по описа на СДВР), с искане за заличаване на наличните регистрации по присъда постановена по НОХД № 3654/2013г., тъй като наложеното му наказание по делото е изтърпяно и е допусната съдебна реабилитация на основание чл. 87, ал. 1 от НК.

По искането е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено мотивирано предложение на директора на СДВР до директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за отказ за снемане на полицейска регистрация рег. № 7462 от 13.06.2012г. по описа на 09 РУ - СДВР, извършена на лицето (рег. № 513р-50429/15.05.2024г. по описа на СДВР).

В предложението са обобщени резултатите от проверката. Установено е, че А. И. К. има извършена в 09 РУ - СДВР полицейска регистрация обвързана с посоченото от него наказателно производство по НОХД № 3654/2013г. на СРС под рег. № 7462 от 13.06.2012г. Полицейската регистрация е извършена на А. К. за деяние по чл. 195, вр. чл. 194 от НК, по ДП № 1414/2012г. на 09 РУ - СДВР, пр.пр. № 16875/2012г. на СРП. В СРС е внесен обвинителен акт от СРП срещу К., за извършено престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4. пр. 1-во и 2-ро. вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 18. ал. 1 от НК, в условията на съучастие като съизвършител с други лица. Образувано е НОХД № 3654/2013г. по описа на Софийския районен съд (СРС). С протоколно определение от 23.03.2016г. СРС, НО. 12-ти състав, постановено по НОХД № 3654/2013г., СРС одобрява постигнатото споразумение по силата на което А. И. К. се признава за виновен, поради което и на основание чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4, пр. 1-во и 2-ро, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК. вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му се определя наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 месеца и 10 дни, което следва да бъде изтърпяно при първоначален „строг режим“ в затвор. Протоколното определение на СРС от 23.03.2016г. по НОХД № 3654/2013г. е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране. С протоколно определение от 29.07.2020г. постановено по НЧД № 7140/2020г., влязло в сила на 06.08.2020г., СРС на основание чл. 87, ал. 1 от НК реабилитира А. И. К. по присъди, постановени по НОХД № 3654/2013г., НОХД № 102/2008г. и НОХД № 10731/2010г., всички по описа на СРС. Направен е извод, че не са налице основания за снемане по полицейска регистрацията по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Предложено е да се издаде заповед за отказ за снемане на полицейската регистрация, поради липса на основание по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

С обжалваната Заповед № 3286з-2845/29.07.2024г., директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейска регистрация рег. № 7462 от 13.06.2012г. по описа на 09 РУ – СДВР, извършена на А. И. К. в СДВР, поради липсата на визираните в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания. В мотивите на заповедта е посочено, че НОХД № 3654/2013г. по описа на СРС, 12-ти състав е приключило със споразумение, което съдът е одобрил. В тази връзка се сочи, че прекратяването на делото със сключено споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

По делото е представена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост. Относно компетентността на директора на ГД „Национална полиция“ да постановява заповеди за снемане на полицейска регистрация е представена заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на министъра на вътрешните работи. Съгласно заповедта, министърът на вътрешните работи оправомощава директора и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. По делото е представено протоколно определение от 23.03.2016г. СРС, НО, 12-ти състав, постановено по НОХД № 3654/2013г., видно съдът е одобрил споразумение за прекратяване на наказателно производство по реда на чл. 381 от НПК, сключено между подсъдимия А. И. К. и прокурор от

СРП.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол и от правно легитимирана страна, чийто права и законни интереси са засегнати от издаването му. Подадена е в преклузивния срок за оспорване по чл. 149, ал. 1 АПК.

Заповед № 3286з-2845/29.07.2024г. е издадена от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6, във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със Заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити - наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта не са допуснати и съществени нарушения на административно производствените правила. Изпълнено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

Актът обаче е издаден в противоречие с материалния закон и в несъответствие с неговата цел.

По съществото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е било прекратено със споразумение. Тоест националната уредба дава на практика неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е била извършена полицейска регистрация съгласно чл.

68, ал. 1 от ЗМВР за деяние по чл. 195, вр. чл. 194 от НК, по ДП № 1414/2012г. на 09 РУ - СДВР, пр.пр. № 16875/2012г. на СРП. Образувано е НОХД № 3654/2013г. по описа на Софийския районен съд (СРС). С протоколно определение от 23.03.2016г. СРС, НО, 12-ти състав, постановено по НОХД № 3654/2013г., СРС одобрява постигнатото споразумение, с което му се определя наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 месеца и 10 дни. С протоколно определение от 29.07.2020г., постановено по НЧД № 7140/2020г., влязло в сила на 06.08.2020г., СРС на основание чл. 87, ал. 1 от НК реабилитира А. И. К. по присъди, постановени по НОХД № 3654/2013г., НОХД № 102/2008г. и НОХД № 10731/2010г., всички по описа на СРС.

От формална страна, при горната фактическа обстановка и при действащата правна уредба по националния закон и по-конкретно чл. 68, ал. 6, т. 2 ЗМВР ответникът е достигнал до извод, че разпоредбата не може да намери приложение в разглеждания случай, тъй като е постигнато споразумение. В разпоредбата на чл. 68, ал. 6, т. 2 ЗМВР е посочено, че полицейската регистрация се сменя, ако наказателното производство е прекратено, но не и в случаите на чл. 24, ал. 3 НПК, а именно при постигнато споразумение.

Националната система от правни норми позволява при определени предпоставки, извършената полицейска регистрация да бъде снета (заличена, унищожена). Предпоставките за снемане са изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 ЗМВР и между тях действително не фигурира настъпила реабилитация, нито възможност за заличаване на полицейската регистрация в случаите, в които наказателното производство за извършено престъпление от общ характер е приключило със споразумение. Тоест, прилагайки националния закон, ответникът достига до извод, че не е имал правна възможност за различен извод, водещ до снемане на регистрацията, нито е могъл да приложена друга от изброените в чл. 68, ал. 6 хипотези.

При съпоставка между Правото на ЕС и българското право областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680. Дело С-118/2022г. на СЕС е образувано по повод преюдициално запитване на ВАС на РБ по дело, с предмет оспорване на отказ за полицейска регистрация, обоснован именно с това, че случаят не попада сред основанията за снемане на полицейска регистрация, изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. С решение от 30.01.2024г. по дело С-118/2022г., на СЕС (голям състав) приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26, посветено на законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се

обработват. Определя още, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл.5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В цитираното решение на СЕС, т.45, т.70 и т.71 се извежда, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му. В конкретния случай е безспорно установено, че се касае за извършено през 2012г. престъпление от жалбоподателя. Видно от представените пред съда писмени доказателства, А. И. К. е реабилитиран по право. В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя повече от 10 години след регистрацията и от извършеното деяние, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Така посочените срокове не са преценени дали са подходящи в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви в и д от Директивата в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация /в случаите, в които наказателното производство е приключило със споразумение/ все още е необходимо.

Независимо от това и твърдението за извършен анализ, в последния е изброена фактологията на осъжданията на А. И. К. и водените срещу него досъдебни производство, по които не се внесени обвинителни актове и не са постановени присъди и които са от 2006г., 2008г. и 2010г. т.е. преди повече от 15 години, без в този период да има данни за извършени простъпки от страна на заявителя.

Посочените съображения не мотивират безспорния и категоричен извод, че личността на К. е рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред и продължаването на обработването на данните за извършената му полицейска регистрация ще способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1-3, 6 и 9 от ЗМВР.

В съображение 68 от Решението си Съда на ЕС посочва че, срокът за съхранение на данните от полицейската регистрация трябва да е подходящ и разумен срок, без да се уточнява какъв като размер трябва да е този срок на съхранение.

С оглед на това решаващият орган е длъжен да прецени необходимостта от продължаване на съхранението на данните в регистрацията на жалбоподателя за

целите, за които са били обработени, като съобрази настъпилата реабилитация и изтеклия до момента период от датата на регистрацията, постановяването на присъдите и тяхното изтърпяване. За спазване принципите на Директивата административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Проверката за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР дължи да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, т. 1-5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри, в т.ч. естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024г. по дело С-118/2022 г., на СЕ, като конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на делото, жалбоподателят има право на разноски в общ размер 400 лв. за заплатен адвокатски хонорар, съобразно представения по делото договор за правна помощ и съдействие № 116576 от 04.10.2024г.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 32863-2845/29.07.2024г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация на А. И. К., ЕГН [ЕГН], рег. № 7462 от 13.06.2012г. по описа на 09 РУ – СДВР.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на заявление вх. № 513000-27256/08.04.2024 г. по описа на СДВР, подадено от А. И. К. за снемане на полицейската регистрация, при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на А. И. К., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в общ размер на 400 (четиристотин) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: